

Kuunnianosoitus Queen - yhtyeeseen musiikille

■ MUSIIKKI

PIETARSAARI

Ahvenanmaalaisen Alands Projektöreinin ja Pietarsaarelaisen Tonfallet -kuoron A Tribute to Queen -yhteistyksessä ei kistsähtä.

Kaksi keikkaa Runebergin salissa täyttyivät lauantaina kevyesti. Projektöreinin omalle kuningatarelle: kuoronjohtaja, jazzlaulaja-muusikko Johanna Grussenille. Queenin musiikki oli projektin alkaessa utta. Tonfallet -kuoronjohtaja Jan Holmgårdille, kepeistä lavaliikkeistään päätellen, tutumpaa. Kuorolaiset olivat itse saaneet äänestää ja valita teeman tälle konserttisarjalle. Ja niin kuoronjohtaja vietiin.

Lavalle astui mahdipontinen ensemble: 100 kuorolaista, nuoria ammattilaismusikoita We Will Rock You -musikaalista Tukholmasta, ammattiansijoi- ta ja enemmän tai vähemmän paikallisia laulajiamme. Iso pop-poo, jakylläisotolivatkengätkin. Queen on yksi kaikkein aikojen suosituimmista yhtyeistä. Sitä on kutsuttu muun muassa stadionrockin, glam rockin ja progressiivisen rockin pioneeriksi.

Yhtye on maailmanlaajuisesti myynyt yli 300 miljoonaa levyä, julkaissut kahdeksantoista listaykkösalbumia ja setsemantoista listaykkösinglää.

Queenin musiikillinen keitos- kaan ei ole helpoimmasta päisestä. Mausteita on hard rockista, heavy metallista, oopperasta, funkista, rockabillystä, unohd- matta music hall -elementtejä. Sanotukset leijalievat kevyistä absurdisuuksista vaudevilleen ja syvällisiin tuonpuoleisuuksiin. Että repikää siitä. Kenelle tähän- sa ryhmälle tällainen resepti on stadionin mittainen haaste.

SALIN ovensuussa tarjottin yleisölle korvasuojia. Ne olivatkin tarpeen, sillä musiikki tuli sur- rimmaksi osaksi vaihtelevasti ai- van liian kovaa. Takariville asti. Ensimmäisen seinä aloitti *Radio Ga Ga*. Biisi, josta Lady Gaga on ottanut taidelijanimensä. Emilia Backman ja Charotta Kerbs oli- vat solisteina, kuten *Sombody to Loveessakin*. Hieman ujo- koa, mutta sinänsä hyvää laulua he pusktivät päälle, mutta bändi "voitti" volyymissa.

Yhteistä tasapainoa keikkautti myös kuoro, joka kilpaili samas-

Kuoronjohtaja Johanna Grussenille Queenin musiikki oli projektin lähdeittäessä vierasta, mutta konserttien päätteeksi sitäkin tutumpaa. Kuva: Mikaela Löf.

ta kuuluvuusasteesta. Tämä ää- nihallin - ja vallan hankalahko kolmiulotteinen kuvio: kuoro, bändi ja laulajat, taistelivat ole- massaolostaan lähes koko kak- situntisen konsertin. Pääsi pur- suamaan tätä ja tätä -tunne: hieman liikaa liotuttuista joka suunnalta. Herkät kontrasti, hiljaisempi ja yksinkertaisempi lähestymistapa ja nyanssit olisi- vat palkoitellen elävöittäneet ja antaneet hengähdystilaa.

Espanjalainen Joseph Garcia heittäytyi *Crazy Little Thing Called Lovessa* kolmen nais- tanssijan sivuttämänä ilakoiden freddymercurymäiseen kukkoil- luun. Tässä Garcian musikaali- tausta pääsi oikeuksiinsa. *Play the Game*, Kerbsin, ja *Killer Queen*, Backmannin esittämänä lämmitteivät lavaa Sebastian Holmgårdille. Nyt täytyi korva- nappi ottaa korvista pois. Holm- gård veti upealla äänellään vei-

sentterävän herkästi ja oikeissa paikoissa sydämen sykkeellä *I Want It All* - kappaleen. Tämä oli mielestäni konsertin paras laulutulkinna, ja myös omistu- neimpia yhteisvetoja koko ryh- mältä: *I Want to Break Free*ssä liotisin kuoron sekä Garcian nasalisemman äänen yhtei- sistä rytmillisistä ajoituksista. *Another One Bites The Dustissa* Garcia oli jälleen elementissään Kerbsin kanssa. Grussener yllät- valkomustassa vartaloa myötäi- levässä lennigissään valokeilaan ja lauloi upeasti *Who Wants To Live Forever*ni.

Etenkin ne kaksi ensimmäistä säkeistöä, jotka hän lauloi ilman kuoroa, kuulostivat henkeäsal- paavilta. Taitraaportin aukseivat. Ylei- sö nousi seisomaan.

TOISESSA setissä *Is This The World We Created* alkaa eläjä kunnolla vasta kun äänessä olleet miehet kuorossa saavat mukaansa naisäähät. Jeppiksen oma norjalaismies Geir Rön- ning korkkasi lavan *The Show Must Go On* -bisillä. Nyt hän ei ollut soulahavalla äänellään ihan omalla tondillaan, mutta veti shownsa ammattimaisesti. Rönningin laulama *Don't Stop Me Now* meni minulta ohi sen sijaan läpikuultottuna. Mutta kohdallaan: bändi soitti hiljen- paa, rumpali ei mäiskinyt tasa- paksusti pelihousujaan, ja kuoro taitteili säähäreissään taustalla.

Kerbsiä, Holmgårdia ja Back- mania oli antoisaa kuunnella triona. Kappale saikin tuohon mennessä suurimmat aplodit. Ennen varsinaista finaalia, en jostain syystä oikein jaksanut enää lähemmäs sitten innostua. Mutta sitten jyrähtätkin kunnol- la. *We Will Rock You*. Ta-ta-ta. Ta-ta-ta... Rönning, Holmgård ja Garcia ottavat jälleen miehissä mittaa toisistaan. Nyt tuli ener- giana, jota olin odottanut! Ujoste- lemation machofiliss alkoi erityy- Seisomaan nousset yleisö saattoi kuvitella isensä Wembleyille Qu- eenin menneelle paraatikeikalle. Siltä se ainakin näytti. Ja tulitusta jatkui, suurella tykillä. Ei häitan- nut, vaikka Rönningin ääni vä- hän repei. *Bohemian Rhapsody* sai varmasti joissain mannoissa kylmiä väreet pirtasounistoon. Lopuksi *We Are The Champions* räjäytti potin! Siinä oli jyrisevän pönteväa spektakkelimaista me -henkeä kuorolaisten säde- tikkujen palaessa. Juhlafiilistä kuin koulun keväjuhlien jatko- bileissä. Näin erittäin haastava projekti saatiin kuin saatinkin voioikkaasti maaliin.

Susanne Strömberg